

Ivan Pepelnik in kača z dvanajstimi glavami

Ruska pravljica

Nekoč je živel v Rusiji kmet, ki je imel tri sinove. Starejša dva sta bila pametna in marljiva, mlajši pa, ki so ga nazivali Ivana, je porabljal svoj čas, da se je grel pri peči. In ker je bil vedno poln pepela, so mu vzdali ime Pepelnik. Tako je ostal dvanajst let, ne da bi se zganil; ko je prišel v trinajsto, je vstal in stresel pepel z obleke: pretegnil se je in začutil, da je neznansko močan.

Med tem časom je pa grozna kača z dvanajstimi glavami pustošila deželo.

prelomil na dvoje, ko je priletel Ivanu na čelo.

»Očka, odsekaj mi cepec, ki bo imel dvajset stotov! Tudi ta ni bi dosti vreden.«

Tretji kj je ostal teden dni v zraku, a ko je priletel Ivanu na čelo, se ni zlomil, Ivan pa je videl zvezd, da še nikoli toliko skupaj.

Pa se je Ivan poslovil in šel z bratoma, da bi izsledili kačo. Dolgo so iskali, nazadnje so zagledali izbo, kjer

je bila kača in njeni dve sestri.

»Počakajte me tukaj!« je rekel Ivan, »ta čas, ko se bom boril. Tu imata železno rokavico: kadar bo krvava, vedita, da mi prede slaba, in pritecata, kakor hitro moreta!«

Ko je to povedal, se je skril v izbi.

Najmlajša kača se je bližala domu, ko jo opozori njen konj, ki se je začel spotikati, sokol, ki je vzletel, in pes, ki je tulil, da se ji je milo storilo, da je nevarnost blizu.

»Kaj pa ti je, staro kŕtuse, da se tako spotikaš?«

»Kako se ne bi spotikal, ko vem, da ti preči nevarnost. Ivan Pepelnik te čaka v izbi, da bi te umoril!«

Kača je od same jeze pordela:

»Ti, bojazljivec Ivan, pridi ven iz ko-

Takoj, ko se je Ivan zavedel svoje moči, je sklenil, da bo šel in žival ubil.

»Očka,« je rekel očetu, »odsekaj mi cepec, pet stotov težak!«

Stari očka je odšel v gozd in prinesel stnu kij. Ivan je šel na cesto, zagnal krepelo v zrak in se vrnil. Drugaga dne ob istem času se je vrnil in opazil, kako pada les z nebes. Glavo je nastavil in ko mu je cepec priletel na čelo, se je zdrobil na tisoč kosov.

»Očka, odsekaj mi kij, ki bo deset stotov težak. Prvi ni bil kaj pridla!«

Stari oča mu je prinesel kij, ki je ostal v zraku tri dni in tri noči in se je

če, da se pomeriva! Kmalu bova vde-
la, kdo je močnejši!»

Ivan je zgrabil za kiti in kmalu pre-
magal kačo, ji odrezal glave in jih vrgel
v vodo.

Ko se je druga kača, ki je imela šest
glav, vračala proti domu, se je začel
njen konj spotikati, sokol vzletavati in
pes je tulil, da se ji je kar mlo storilo.

»Kaj ti pa je, staro kljuse, da se tako
spotikaš?»

»Kako bi se ne, ko vem, da te čaka
nesreča, ki ti je že vzela sestro. Ivan
Pepelnik te pričakuje v izbi, da bi te
umoril.«

Pred kočo je kača dejala:

»Nu, strahopetec Ivan, pridi ven, da
se pomeriva!«

In rec je prišel Ivan ven in šele po
dolgem boju premagal kačo, ji odsekal
vseh šest glav in jih vrgel v reko.

Ko se je vračala kača, ki je imela
dvanaest glav in ki je bila najhujša iz-
med treh, proti domu, se je začel njen
konj spotikati, sokol vzletavati in pes
je tulil, da nikoli tako.

»Kaj ti je, kljuse, da postakuleš?»

»Kako ne bi, ko vem, da ti preti ne-
sreča, ki ti je že vzela sestro!«

Kača se je ujezila:

»Ti, strahopetni Ivan, kar sem pridi,
da se pomeriva!«

Ivan je prišel ven in boj se je začel.
Dolgo in krvavo sta se borila: Ivan je
odsekal že deset glav, dveh pa ni mo-
gel.

Med tem sta borca zapazila vrana
na nebu:

»Krov! Krov!« je krakal, po rusko
se pa temu pravi: »Kri! Kri!«

»Krokar!« je rekla kača. »Pojdi k
moji materi in ji reci, da mi je Ivan od-
sekal deset glav in naj mi pride na po-
moč kakor hitro bo mogla!«

»Krokar!« je rekel Ivan. »Ne postu-
šaj kače! Ne pojdi k njeni materi, odle-
ti k mojim bratoma. Rec jima, naj hi-
tro prideta in mi pomagata ubiti kačo;
ko jo ubijemo, ti bomo dali njeno telo.

In vran je odletel k Ivanovima bra-
toma.

Ko sta brata zaslišala v zraku glaso-
ve, ki so vpili »Kri! Kri!« sta pogledala
rokavico — vsa krvava je bila. Hitro
sta se usedla na konja in prišla bratu
na pomoč. Vsak je odsekal glavo in ko
je padla zadnja, so se razpršili oblaki,
ki so pokrivali zemljo in solnce je zno-
va posijalo.

Na poti domov se je Ivan spomnil,
da je pozabil rokavice v koči. Rekel je
bratoma, naj ga počakata, sam pa je
šel h koči in videl, da je stara kača pri-

Pozor Jutrovčki!

Prihodnja številka »Mladega Ju-
tra« bo izšla 24. t. m. na šestnaj-
stih straneh. Kakor vsako leto, bo-
mo tudi letos razpisali mnogo lepih
nagrad za tiste, ki bodo pravilno
rešili našo božično uganko.

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Šla in govori s svojimi hčerami Tiho se
je splazil pod okno in prisluškoval, sliš-
al pa tole:

»Ti, najstarejša, pojdi na pot in se
spremeni v svilene blazine. Ko pridejo
trije bratje in se bodo hoteli odpočiti po
dolgi poti, se vrzi nanje in jih raztrgaj!
Ti, druga, spremeni se v jablano. Ko
bodo hoteli bratje utrgati jabolka, plani
po njih in jih umori! In ti, moja naj-
mlajša, spremeni se v vodnjak in ko
bodo žejni bratje hoteli piti, skoči nanje
in jih pokončaj!«

Tedaj je Ivan zamrmral, prav ka-
kor maček: kače, radovedna, kdo naj
bi bil, so odprle vrata, Ivan je skočil po
rokavice in še preden so se zavedle, jo
je že popihal.

Prišel je k bratoma in šli so dalje.
Na sredi poti opazijo svilene blazine in
ker sta bila brata trudna, sta se hotela
vleči in za hipec zaspali.

»Pazita se!« je rekel Ivan, pograbil
kij in udaril po blazinah. Rdeča kri se
je pocedila.

In Ivan je dejal: »Niso podglavka, le
najstarejša kača je bila!«

Se naprej so šli in opazili lepo jabla-
no. Ker sta bila brata lačna, sta hotela
utrgati nekaj jabolka. A Ivan je s kijem
udaril po drevesu in rdeča kri se je po-
kazala.

»Ni bila jablana, le druga hči, spro-
menjena v drevo, je bila.«

Ko so šli naprej, so opazili vodnjak.
Vroča žeja je morila brata, a Ivan je s
kijem podrl vodnjakovo obzidje in rde-
ča kri je pritekla.

»Ni bil vodnjak, najmlajša hči je
bila!«

Ko so se bližali svoji vasi, so zasliša-
li za seboj grmenje, kakor pri nevihti.
Bila je kača, ki se je hotela maščevati
za svoje otroke. Odprla je žrelo, ki je
seglo od zemlje pa do neba. Bratje so
vrgli v odprtino vrečo soli in kača je
pogoltnila vse skupaj, tako da še sledu
ni ostalo.

Kača je zaradi tega poginila in trije
bratje so še dolgo potem srečno živeali.

Deklica na ulici

Tako je prezeblja in drobna in bleda,
ko lačna se plazi kot senca
in po izložbah vabljevih gleda —
Usteca rada prosila bi kruha,
pa se boje, so razpokana, suha.
Na desni ljudje in na levi ljudje,
kdo ve, kam po svojih potih drvel
A ona drhteča in drobna in bleda
pred vežo visoko se tiho seseda.
Z dvorišča vali se dišeča sopara.
»Kruh, kruh,« se sklenejo gladne roke,
»kruh, kruhek,« poslednja tolažba —
prevara;
v začudenju plahem oči steklené.

Josip Vandrof:

Legendica

Sveti Gal je bil puščavnik in tako velik svetnik, da je lahko govoril z vsemi živalmi in je razumel vse ptičje in živalske jezike. Še zajček se ga ni bal in drugoval mu je lisjak, ki je pri puščavniku pozabil na vse svoje premetenosti. Sveti Gal je imel dobro srce in v tem srcu so našle vse živali zadosti prostora.

Zaradi tega se je nanj hudoval sam bognasvaruj. Koval je črne naklepe, da bi pogubil svetega puščavnika. Poiskal je največjo pretkanost in jo vprašal za svet. In glej, pretkanost ga je ubogala in svetovala bognasvaruju prav ono, česar je bilo treba.

Puščavnik zagleda nekega dne sredi gozda strašnega medveda, ki se je bil ujel v nastavljeni precep. Milo je brundal in za božjo voljo prosil puščavnika,

naj ga reši iz strašne zagate. Od usmiljenosti se sveti Gal razjoče in osvobodi medveda.

Kakor pohleven psiček caplja medved za puščavnikom in se od tistega dne ne gane več od njega. Sveti Gal se ga je navadil tako, da skoro ni mogel več živeti brez njega. Gorjel Medved pa ni bil nihče drugi nego sam bognasvaruj, ki se je vsled nasveta pretkanosti izpremenil v medveda.

V začetku je bil medved res pohleven in ubogljiv. Toda ko je videl, kako je puščavnik navezan nanj, so se ga polotile čudne muhe in pričel je nagajati ubogemu svetniku, kar pa ni nič čudnega, ker je bil medved sam bognasvaruj. Veliko je moral puščavnik zdaj pretrpeti zaradi medveda, a vse je pretrpel voljno, ker je silno ljubil nerodno žival, in ji je odpuščal vsako nerodnost.

A nekega dne se medved potuhne in prične obupno brundati. Puščavnik se prestraši in ga vpraša v skrbeh, kaj mu je.

»Jojmene«, zastoka medved. »Na smrt sem zbolel in ni zdravila na svetu, ki bi me rešilo. Oh, samo eno zdravilo poznam in to zdravilo je panj medu. A ga nimam in bom moral zdaj poginiti.«

Puščavniku se smili nesrečna žival, pa prav nič ne odlaša in se napoti v gozd. Tam je živel ogljar Matija z ženo in malim sinkom Boštjančkom. Imeli so boren čebelnjak, v čebelnjaku tri panje čebel. K ogljarju stopi puščavnik, da bi na katerikoli način iztržil panj medu in s tem rešil ubogega medveda. A imel je nesrečo — pri ogljarjevih ni bilo nikogar doma.

Svetnik se pogladi po dolgi, beli bradi v silnih skrbeh. A ker se je bal za bolnega medveda, niti ne pomišlja, temveč si oprta panj in odide domov. »Bom že zvečer opravil z ogljarjem«, si reče in še na misel mu ne pride, da je storil v svoji ljubezni greh.

Divje se vrže medved na panj in ga razčesne. Še mar mu ni razsrjenih čebel in požre z neukročeno slastjo ves med. Postavi se pred puščavnikom na zadnje noge in se zagrohoče na ves glas.

»No, pa sem te le ulovil in zdaj si moje«, reče in se hipoma izpremeni v bognasvaruja. »Ukradel si panj in si storil greh. Čez tri dni pridem pote in te odnesem s saboj, čeprav si bil velik svetnik.«

Sveti Gal ostrmi, a že ni bilo bognasvaruja nikjer več. Zalosten je hodil vse tri dni po šumi in jokati zaradi storjenega hudega greha. Umikal se je ogljarjevim in šele tretji dan ga je zagledal ogljarjev Boštjanček kraj votline, ko je jokal v svojem obupu. Puščavnik se ni prav nič obotavljal in je povedal dočku vse, kar je bil zagrešil.

»Le brez skrbi bodite, sveti puščavnik,« se posmeje Boštjanček. »Bognasvaruja se ne bojim in ga naženem, da bo veselje. Le meni verjemite!«

Pozno je že bilo tedaj, zato pa pride bognasvaruj, da odnese puščavnika. A Boštjanček mu zastavi pot in mu reče: »Svetega Gala boš pustil pri miru. Še nikoli ni bil napravil greha in tudi panja ni ukradel, ker je bil panj s čebela mi vred njegov.«

»Lažče! zarjove nanj bognasvaruj.

»Ne lažem!« odvrne Boštjanček. »Ze lani sem bil v mislih podaril oni panj puščavniku, ker me vse dni tako lepo uči. Ze lani je bil panj njegov in zato ga ni ukradel, da si ga požrl ti. Pa reci zdaj, kar hočeš.«

Bognasvaruj zarjove še enkrat in se v divji togoti pogrezne v brezno. Puščavnik pa ves vesel objame Boštjančka in ga je imel do smrti tako rad, da nobeno stvar tako. Samo hudobni ljudje so si pozneje mogli izmisliti, da je sveti Gal res ukradl panj čebel. A Boštjanček vam lahko pove, da vse to ni res. Samo vprašajte ga, pa vam pove!

Dušan Vargazon:

Zimska

Radi bi zimo?
Pa jo peljimo
s klanca na vas;
plahe belinke,
drobne snežinke
lete okrog nas:

Veter jih čara —
ej, zima stara,
vsem gre na smeh
V lica smo rdeči,
bratci po sreči:
kdo jo ima
na sanh?

Gustav Strniša:

Bezgove jagode

V kočici za vasjo je živela siromašna perica s svojo petletno hčerko Milico. Deklica je bila tako ljubka, da jo je gozdna vila izbrala za svojo prijateljico. Prihajala je na travnik, kjer sta se s Milico igrali in peli ter se radovati brezskrbne mladosti.

Pa je deklica zbolela. Preveč je letala po travniku in se je vroča napila mrzle vode. Drugi dan je morala ostati v postelji.

Ubogo mater je zelo zaskrbelo bčerkina bolezen.

Milici je postajalo vedno huje, napadla jo je vročica in pričelo se ji je blesti.

Tedaj je bil bezeg še skromen grmiček, ki ni nikoli cvetel.

Milicina mati ni imela denarja, da bi šla po zdravilnika, a milicina bolezen se je vedno slabšala. Uboga zemca je bila vsa obupana. Odhitela je pred hišo, ker ni mogla več gledati bolezn svojega otroka, ki mu ni mogla pomagati. Naslonila se je na bezgov grm in pričela točiti bridke solze.

Vila jo je opazovala.

»To so solze žalosti!« je dejala in jih spremenila v težke, črne jagode, ki so obvisle v kobiljih na bezgovem grmiču.

»Zakaj vendar jokaš? Kje imaš Milico?« je vprašala vila mater.

Povedala ji je, da je deklica zbolela in ji ne ve pomagati.

»Naj jo ozdraviš tvoje solze!« je velela vila. Ukazala je ženici, da je nabrala bezgovih jagod in iz njih skuhala čaj.

Milica je bila zdravi in čaj in se spopila. Naslednji dan je bila zdrava. Spet se je igrala z vilo in bila je bolj zdrava kot kdaj prej.

Od tistih dob nam daje bezgov grm zdravilne jagode.

Paul Arndt — Mar. Bartolova:

Mala zrakoplovca

Pred sedemdesetimi leti je priletel Bog ve odkod, nad malo mesto zrakoplov. To je bila takrat redka in nenavadna prikazen. Plaval je skozi oblake tako visoko nad ljudmi, da je bil videti kakor majhna pika.

Bilo je lepo, toplo poletje, ko so imeli ljudje polne roke dela na polju in na travnikih. Z začudenimi očmi je sledil premikajoči se točki najprej eden, ki je opozoril na čudno prikazen svoje tovariše. Vsi so strmeli v oblake.

Popoldne je pristal balon z zračno ladjo na velikem posestvu blizu trga.

Upravitelj posestva, njegova rodbina in vsi uslužbenci so prihiti gledat čudno prikazen. Radovedno so izpraševali voditelja zrakoplova o njegovem potovanju in o njegovem balonu, ki se je v poletnem vetriču zibal sem ter tja. Na eni strani je bil pritrjen s sidrom, zrakoplovec je pa držal v rokah vrv, s katero je bil balon pritrjen od druge strani. Ladija je visela komaj za dober korak nad zemljo.

Iz velikega, živopisanega balona je ušel precejšen del plina, tako da se je zdel na pol prazen, kakor bi bil zaspan in povsem nenevaren.

Med tem se je zbralo okoli nenavadnega velikana mnogo ljudi iz bližnjih

krajev. Zrakoplovec se je z ljudmi oddaljil. Ko je odšel tudi upravitelj s svojimi ljudmi, so ostali poleg gugajoče se ladije samo trije upraviteljevi otroci.

Tedaj se zahoče najstarejšemu, desetletnemu dečku, da bi poskusil, kako se sedi na lepih, rdečih blazinah sredi čudežnega koša. Spleza hitro notri, za njim sledi še njegova osemletna sestra.

Kako je tu notri lepo, kako se lahko ladija prijetno ziblje sem ter tja!

Mali Janezek je ostal zunaj ter nestrpno cepetal z nožicami in proseče iztegoval ročice proti bratu in sestrici. Starejši bratec se ga je usmili in ga dvigne k sebi v čolnčič.

Tedaj je prišla mati, ki je prinesla gostu nekaj okrepčila in tudi zrakoplovec se je ozrl po svojem balonu. Deček, ki je zagledal mater in videl, da se ozira zrakoplovec po balonu, se je prestrašil in naglo skočil z ladije na

tla. Toda razbremenitev balona je bila nakrat prevelika in velikan se je dvignil v višino. Lastniku zrakoplova, ki kaj takega ni pričakoval, je izpolznila vrv iz roke, sidro se je sprostilo in zletelo za balonom v zrak troseč okrog sebe prst na debelo. Ujelo se je sicer še enkrat v vrhovih košatega drevesa, ki ga na ni moglo udržati, veje lomeč in prasketajoč je sidro sledilo balonu. Otroka blede in preplašena, ki sta gledala čez rob ladije sta izginjala naglo izpred oči prestrašenim gledalcem in njih kljub pomoč se je slišal čimdalje manje in je naposled utihnil popolnoma.

Ko je pritekel oče in videl, kaj se je zgodilo, se je tako prestrašil, da se je molče zgrudil, mati je pa obupno vila roke in jih iztegovala proti nebu, kličeč svoja otroka. Balon je plul dalje in dalje...

Sestrica je tolažila svojega malega bratca, dasi je sama jokala iz strahu in groze.

Ko se je zmračilo, ju je pričelo zebsti. Tedaj je odvezalo dekletce svoj predpasnik in ga ogrnila okrog ramen

svojega bratca, stiskala in pihala mu v ročici, da bi ga ogrela s svojim dihom.

Nastal je večer in deklica pravi bratcu: »Moliva zdaj večerno molitvico, ki naju jo je mati naučila.«

»Saj res,« pravi štiriletni deček, »zdaj sva tako visoko, da naju bo Bogec prej slišal.«

Zmohla sta in bratec je sedeč na tleh ladjice z glavico v naročju svoje sestrice trdno zaspal.

Mirno je plaval balon skozi tiho noč, a deklica je trepetala in bdela. Ko je z jutranjo zarjo pričel lahen veterček zibati ladjico sem ter tja, je deklici postalo lažje pri srcu. Misliła si je, da pride z jutrom tudi rešitev.

Ali je bil slučaj ali dobra sreča otrok, da se je deklica oprejela vrvi, ki je bila v zvezi z ventilom. Takoj se je začel balon polagoma spuščati tako lahno, kakor da bi ga vodila nevidna, usmiljena in vešč roka.

Tako je pristal balon z otrokoma brez vsakega pretresljaja na kraju, kjer je bila blizu pomoč.

Se ni vstalo solnce izza gora, ko je deklica zagledala zemljo pod seboj. To-

da jo! Balon se je ujel v vrhovih visokega drevesa. Deklica je vzbudila svojega bratca in oba sta se presstrašila. Pričela sta klicati na pomoč. Iz bližnje hiše je prišel gospodar še ves zaspan in je začudeno gledal čudno stvar na drevesu.

Prosim, prosim, vzemite naju doli; zmružjeva in lačna sva,« je prosila deklica.

»Kdo pa sta vidva, kako sta prišla tja gori,« je izpraševal mož.

Hitro, hitro rešite naju, prosim; zmružjeva in sva lačna,« sta prosila skupno oba otroka.

Mož, ki je prej mislil, da vidi nekaj nadnaravnega, je tedaj spoznal, da sta to dva izmučena, bleda premražena in lačna otroka.

»Midva sva pa Lenka in Janezek od upravitelja Petriča otroka. Balon naju je odnesel,« je hitel pripovedovati Janezek.

Bratec je še sam tekkel proti hiši, sestra pa je bila tako izmučena od groze in neprespanske noči, da so jo morali nesti.

Še pred solničnim vzhodom so poslali sla k staremu rešenih otrok, otroka so okrepčali z jedjo in pijačo ter ju spravili v posteljo.

Pozno popoldne tistega dne je pridrdrala pred hišo kočija vsa ozaljšana s cvetjem in zastavicami.

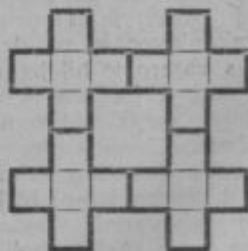
Srečni starši so se pripeljali po svoja otroka in ju odpeljali domov.

Danilo Gorinšek:

Mati poje

Mamica poje — odprto nebo je, angeli beli na zemljo vesel
pojejo, piskajo, rajajo, vriskajo,
sanje vsi nosijo, svetu jih trosijo,
kogar zajamejo, s sabo ga vzamejo,
v sveta nebesa gre, tamkaj čudesa zre.
Tak vsa blestijo se, očkam zlatijo se,
da se zapro oči, — fantek že mirno spi.

Okvir

Vstavi v ta okvir besede: ojnice, kaplja, pašnik in jedilno orodje!

Kako je starček popravljal kotel

Ne bom preveč pretiravala, če trdim, da je v moji rojstni dom, skoro več loncevezecv kakor pa počenih kozic, loncev in pregorelih kotlov. Niso domačini: pridejo in gredo — drug zasede mesto svojega prednika. Ne zasede — temveč prevzame — ker niso skoro nikoli po dva dni v istem kraju. Svojih opravil ne računajo preveč drago in so časih zadovoljni s samim kosilom ali večerjo. Spijo poleti na senikih ali v kakih lopi, pozimi na v listju ali pa na klopi kakega ognjišča. Dobro vedo, po čem je česenj, kar se pozna na njimovih obrazih in oblekah.

Bilo je pred kakimi desetimi leti. Doma smo imeli težake, ki so nam ribali in tlačili zelje. Bilo je dela čez glavo, letanja in tekanja sem in tja po kuhinji, v spodnje sobe in v klet. Med vsem tem vrvežem se je nenadoma pojavil

neznani starček — po videzu sodeč — loncevezec. »Gospodinja, je dejal mami »bo kaj za popraviti? Re, re, le lonce in kozice skupaj, pa še kakšen kotel po vrhu.« — »Danes imam preveč dela za take reči,« se je izgovarjala mama. »Re, re, re, lačen sem, lačen.« — Mama je videla kam pes tace molil — zato mu je poiskala star kotel, ki je bil potreben popravila, mu ga dala in rekla: »Pojdi tja pred hišo, saj ni mraza; tu v kuhinji ni itak prostora.«

Loncevezec je razstavil svoje orodje okrog orelja pred hišo, si pripravil stolček in dejal: »Re, re, re, zdaj mi pa prinesite še kake dve lati, bom imel za zaplate.« — Mama je dejala dekli, naj gre nad podstrešje in tam poišče dve lati ali posodo od petroleja. Dekla je prinesla dve, ki sta bili še čisto novi in mu jih je izročila.

Mi otroci smo se slovesno zbrali okrog loncevezca. »Re, re, pa ne preblizu, ker vam bom v vrelim ronečkom ušesa prevrtal, nam je grozil in se je kmalu popravljaj, mi smo ga opazovali vse bolj verno in tiho kakor učitelja v šoli. — Najprej je dnu kotla izrezal veliko luknjo. Kotel je del na neko klado in jel po njem razbijati s tako silo, da smo otroci prestrašeni odskočili. Ko je bilo dovolj kotlu — se je lotil lat. Razrezal jih je na kake štiri kose in tolkel po njih, dokler niso bile vse zveržene in skrivljene. Mi smo samo strmeli, a on nam ni privoščil besede. Pač pa se je časih skrivaj ozrl proti hiši. Nazadnje se je iznova lotil dela in tolkel po njem da se je kar krivil. Mahoma pa je zaglal vse od sebe, zagrabil popeček, skočil k nam in rohnal: »Da bi vas vrag. Vi ste krivi, da mi delo ne gre od rok. Počakajte!« A mi ga nismo čakali, temveč smo z glasnim vpitjem bežali na vse strani. Iz hiše je prišla naša mama in dejala: »Kaj to pomeni?« Hitro je zagledala, kaj je mož storil iz kotla in lat in vprašala: »Za božjo voljo, kaj ste naredili?« — »Re, re, re, saj so krivi le otroci. Re, re, re jaz bi bil že v redu naredil.« — Ko smo mi slišali njegove besede in videli, da se nam godi krvava krivica, smo se hitro vrnili in dejali: »Mi nismo krivi, mama. Saj še nikoli tako mirni nismo bili!« Mama je videla, da se nam godi krivica in dejala starcu »Čujte, da niste tak revež in še povrh bolan v glavi, bi vas držala za kotel, ki ste ga popolnoma uničili. Pustite delo in zgubite se odtod! Tu imate še kos kruha.« Mož je odšel in se ni nikoli več vrnil.

Križaljka »Možica«

Pomen besed

Vodoravno: 1. Kratica za kraljevski. 3. Del voza. 5. Tisti, ki zgodaj vstaja. 6. Adamova žena.

Navpično: 1. Krepak človek. 2. Barva. 3. Znamenje pri računu.

Rešitev križaljke »Raca«

Vodoravno: 1. Gori; 7. obe; 8. Sarajevo; 9. Rak.

Navpično: 1. Gos; 2. tobak; 3. ter; 4. ar; 5. ja; 6. tek.

Rešitev dopolnjevalke Hrust.

Rešitev uganke »Ura«

Sveti Nikolaj.

Kaj ima Branko v vreči?

Izreži črne delce in jih pravilno sestavi!

Magični kvadrat III.

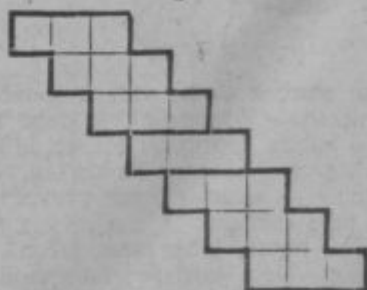
1	K	O		3	K		4	S
2	O	D			R			E
3	K		R		I		M	
4	S		E		M			E

Vodoravno in navpično: 1. vrsta kurliva; 2. roditelj od »Odra«; 3. —; 4. to, kar se rabi za setev.

Rešitev magičnega kvadrata II.

Vodoravno in navpično: 1. ikra; 2. Krim; 3. ribe; 4. amen.

Stopnice

V te stopnice je vstaviti sedem besed in to tako, da so črke v navpični vrsti vedno enake. Prva beseda zgoraj je: kos — in prva spodaj: rak. V sredi dobis žensko kinstno ime.